

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/55/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119445853
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6119445853.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Z. súd v M. Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a JUDr. Janky Boroškovej, v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému v II. rade: M. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. H. XXX, XXX XX J. H., právne zastúpený: Mgr. et. Mgr. Lívia Šouc Kostová, advokátka, so sídlom Pod Donátom 5, 965 01 Žiar nad Hronom, o zaplatenie sumy 3.000,-Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v II. rade proti rozsudku Okresného súdu Zvolen, č.k. 19Cb/5/2020-235 zo dňa 01.októbra.2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen, č.k. 19Cb/5/2020-235 zo dňa 01.októbra.2020 potvrdzuje.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému v II. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalovaného v II. rade zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcu sumu 3.000,-Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne zo sumy 3.000,-Eur od 18.12.2018 až do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,-Eur, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaného v II. rade zaviazal povinnosťou nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (II. výrok).

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobným návrhom doručeným súdu dňa 26.11.2019 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného v I. rade Stramak s.r.o., ako dlžníka a žalovaného v II. rade ako fyzickú osobu, ktorá pristúpila k záväzku žalovaného v I. rade na základe dohody o pristúpení záväzku, pričom žalovaný v II. rade bol aj konateľom žalovaného v I. rade, ako právnickej osoby na zaplatenie celkovej sumy 3.000,-Eur a to spoločne a nerozdielne spolu s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne zo sumy 3.000,-Eur od 18.12.2018 až do zaplatenia, ako aj na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,-Eur a trov konania. Žalobca žalobný návrh odôvodnil tým, že žalovaný v I. rade je právnická osoba a je právnym nástupcom spoločnosti BF Staving s.r.o., IČO: 47 659 631, ktorá zanikla v dôsledku zlúčenia. Žalovaný v II. rade je fyzická osoba, ktorá dňa 20.08.2014 pristúpila k záväzku žalovaného v I. rade na základe dohody o pristúpení záväzku a zároveň bola aj konateľom žalovaného v I. rade ako právnickej osoby. Na základe zmluvy o pristúpení pohľadávok č. 1062/2018/CE zo dňa XX.XX.XXXX uzatvorenej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa a.s., IČO: 00 151 653 a žalobcom postúpil žalobca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Dňa 16.01.2014 uzatvoril postupca so žalovaným v I. rade zmluvu o bežnom účte. Predmetom zmluvy o bežnom účte bol záväzok

postupcu zriadiť pre žalovaného v I. rade bežný účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Dňa 24.02.2014 uzatvoril postupca so žalovaným v I. rade zmluvu o podnikateľskom účte. Dňa 20.08.2014 bola medzi postupcom a žalovanými uzatvorená zmluva o povolenom prečerpaní a dohoda o pristúpení k záväzku. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie povoleného prečerpania v celkovej výške 6.580,-Eur postupcom žalovanému v I. rade za dohodnutých podmienok dohodnutých v zmluve o povolenom prečerpaní a dohody o pristúpení k záväzku. Postupca výzvou zo dňa 14.06.2016 vyzval žalovaného v I. rade na zaplatenie časti pohľadávky, ktorá ku dňu 31.05.2016 predstavovala sumu vo výške 902,46 Eur. Postupca z dôvodu, že žalovaní zmluvné povinnosti nedodržovali podaním zo dňa 23.01.2017 vypovedal zmluvu, na základe ktorej postupca poskytol povolené prečerpanie účtu žalovanému v I. rade. Požiadavka žalovaných predstavovala sumu vo výške 7.823,35 Eur. Postupca podaním zo dňa 29.06.2017 z dôvodu, že žalovaní aj naďalej svoje zmluvné povinnosti nedodržovali odstúpil od zmluvy na základe, ktorej bolo žalovanému v I. rade poskytnutý a vedený účet. Pohľadávka žalovaných predstavovala sumu vo výške 8.648,26 Eur. Postupca výzvou zo dňa 12.09.2018 vyzval žalovaných na zaplatenie splatnej pohľadávky, ktorá ku dňu 12.09.2018 predstavovala sumu vo výške 8.648,26 Eur. Zároveň žalovaných upozornil, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy je postupca oprávnený postúpiť pohľadávku tretej osobe. Ku dňu postúpenia pohľadávky predstavovala sumu 9.233,20 Eur a pozostávala z istiny vo výške 7.742,10 Eur, riadnych úrokov z omeškania vo výške 204,13 Eur a úrokov z omeškania vo výške 1.249,47 Eur a poplatkov vo výške 37,50 Eur. Žalovaný v I. rade a žalovaný v II. rade odo dňa postúpenia pohľadávky neuhradili dlžnú sumu ani len čiastočne. Žalobca si v zmysle svojho dispozíčného oprávnenia uplatnil od žalovaných len zaplatenie časti postúpenej pohľadávky vo výške 3.000,-Eur.

3. Okresný súd Banská Bystrica vydal platobný rozkaz pod sp.zn. 27Up/1766/2019 zo dňa 11.12.2019, ktorým zaviazal žalovaných v I. a II. rade na povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi istinu 3.000,-Eur, úrok z omeškania 10 % ročne zo sumy 3.000,-Eur od 18.12.2018 do zaplatenia. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť voči žalovanému v I. rade dňa 14.01.2020.

4. Žalovaný v II. rade podal voči platobnému rozkazu včas odpor, v ktorom namietol pasívnu legitimáciu žalovaného v II. rade, vzhľadom na absenciu existencie dohody o pristúpení k záväzku medzi žalovaným v II. rade, právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v I. rade, na základe ktorej by pristúpil žalovaný v II. rade ako pristupujúci dlžník k záväzku žalovaného v I. rade uhradiť žalobcovi sumu vo výške 3.000,-Eur s príslušenstvom. Namietal, že žalobcom vymáhaná pohľadávka v čase uzatvorenia dohody o pristúpení k záväzku neexistovala a teda nemohlo dôjsť zo strany žalovaného v II. rade k účinnému pristúpeniu k predmetnej pohľadávke. Poukázal na rozhodnutie VS v Prahe zo 04.04.1996, sp.zn. 5Cmo 131/1995. Zároveň vzniesol voči nároku uplatňovaného zo strany žalobcu v celom rozsahu aj námietku premičania. Žalovaný v II. rade poukázal na to, že k zániku zmluvy o povolenom prečerpaní a zmluvy o poskytovaní bankových produktov došlo najneskôr k 29.06.2017 a žaloba zo strany žalobcu bola podaná dňa 16.11.2019 t.j. po uplynutí 2-ročnej (subjektívnej) lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia.

5. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že medzi postupcom a právnym predchodcom žalovaného v I. rade vznikol obchodno-záväzkový vzťah podľa § 497 až § 507 Obchodného zákonníka, na základe ktorého postupca poskytol v prospech žalovaného v I. rade finančné prostriedky v dohodnutej výške a žalovaný v I. rade sa zaviazal splatiť poskytnutý úver v dohodnutom čase a dodržiavať dohodnuté podmienky. Žalovaný v I. rade potvrdil skutočnosti uvedené v žalobe a to tým, že proti vydanému platobnému rozkazu nepodal odpor. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že samotný žalovaný v I. rade potvrdil predmetné skutočnosti, ktoré vyplývali z predmetného žalobného návrhu, ktoré sa týkali žalovaného v I. rade a mal za to, že skutočne medzi žalobcom a žalovaným v I. rade boli uzatvorené predmetné zmluvy ako aj zmluva o povolenom prečerpaní, na základe ktorej postupca Slovenská sporiteľňa a.s. ako banka poskytla žalovanému v I. rade ako dlžníkovi úver v celkovej výške 149.226,70 Eur, čo vyplýva zo súčtu debetných operácií, a žalovaný v I. rade uhradil z tejto sumy sumu 140.578,44 Eur, čo predstavuje súčet kreditných operácií na účte žalovaného v I. rade a teda žalovaný v I. rade potvrdil skutočnosť, že minimálne titulom predmetnej úverovej zmluvy ostal dlžný sumu vo výške 3.000,-Eur za podmienok dohodnutých v predmetnej zmluve. Súd prvej inštancie mal zároveň za preukázané, že 20.08.2014 uzatvoril žalovaný v II. rade ako fyzická osoba dohodu o pristúpení k záväzku a v súlade s ustanovením § 533 Občianskeho zákonníka sa dohodol s postupcom Slovenskou sporiteľňou a.s., že splní peňažný záväzok, ktorý vznikol vo vzťahu k žalovanému v I. rade a tým sa stal spoludlžníkom popri žalovanom v I. rade a zodpovedá s ním spoločne a nerozdielne. Podľa názoru súdu prvej inštancie je možné pristúpiť aj k budúcemu záväzku, ktorý je dostatočne určený, nakoľko zákon túto možnosť nevyklucuje. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že

žalovaný v I. rade uzatvoril dňa 16.01.2014 zmluvu o bežnom účte pre číslo účtu XX.XX.XXXX následne dňa 24.02.2014 uzatvoril žalovaný v I. rade zmluvu o podnikateľskom úvere číslo účtu XX.XX.XXXX a dňa 20.08.2014 uzatvoril žalovaný v I. rade zmluvu o povolenom prečerpaní predmetom ktorej bolo poskytnutie povoleného prečerpania až do výšky 6.580,-Eur pre účet XXXXXXXXXXX/XXXX. Spolu so zmluvou o povolenom prečerpaní žalovaný v II. rade ako pristupujúci dlžník uzatvoril dohodu o pristúpení k záväzku. Predmetom zmluvy o povolenom prečerpaní bolo poskytnutie povoleného prečerpania dlžníkovi žalovanému v I. rade ako podnikateľovi. Výška povoleného prečerpania bola ustálená sumou 6.580,-Eur. Na základe dohody o pristúpení k záväzku banka a pristupujúci dlžník sa dohodli, že pristupujúci dlžník je povinný splatiť pohľadávku banky, ktorá vznikla na základe zmluvy a plniť ďalšie povinnosti vyplývajúce zo zmluvy, pričom pristupujúci dlžník žalovaný v II. rade vyhlásil, že v prospech banky splní popri dlžníkovi v I. rade pohľadávku banky a banka je oprávnená požadovať splnenie pohľadávky banky od ktoréhokoľvek z dlžníkov, pričom splatením pohľadávky banky, ktorýmkoľvek z dlžníkov zaniká pohľadávka banky v rozsahu takto vykonaného splatenia. Z vykonaného dokazovania teda vyplynulo, že žalovaný v I. rade nedodrжал podmienky dohodnuté v zmluve o povolenom prečerpaní, následkom čoho pôvodný veriteľ listom zo dňa 23.01.2017 vypovedal zmluvu s výpovednou dobou 2 mesiace. Výpoveďou zmluvy však nevznikla samostatná pohľadávka (bezdôvodného obohatenia) ako to uvádza žalovaný v II. rade t.j. suma vo výške 3.000,-Eur s príslušenstvom, ale ide stále o tú istú pohľadávku, ktorá vznikla ako následok nesplnenia si zmluvných povinností žalovaným v I. rade. Súd prvej inštancie ustálil, že predmetná zmluva po uplynutí 2-mesačnej lehoty bola vypovedaná ku dňu 31.03.2017. V danom prípade aplikoval 4-ročnú premlčaciu dobu v zmysle Obchodného zákonníka a veriteľ si mohol uplatniť predmetnú pohľadávku z predmetnej zmluvy prvýkrát dňa 01.04.2017, čím by 4-ročná premlčacia doba uplynula dňa 01.04.2021. Keďže žalobca podal na súd žalobu dňa 26.11.2019 súd prvej inštancie vyhodnotil, že sa nemohlo jednať o premlčanú pohľadávku. Súd prvej inštancie ďalej vyhodnotil, že ku dňu vyhotovenia výpovede zmluvy o povolenom prečerpaní bola pohľadávka pôvodného veriteľa voči žalovanému v I. rade vo výške 7.823,35 Eur, pričom žalobca si v konaní uplatnil v rámci svojho dispozičného práva len časť pohľadávky vo výške 3.000,-Eur, a teda tvrdenie žalovaného v II. rade, že výpoveďou zo zmluvy prišlo k zániku záväzku, ku ktorému pristúpil posúdil súd prvej inštancie ako nesprávne. Súd vyslovil názor, že pohľadávka v čase uzatvorenia dohody o pristúpení záväzku nemusí existovať a možno pristúpiť aj k budúcemu záväzku, ktorý je dostatočne určený a v tomto prípade to bolo určené zmluvou o povolenom prečerpaní. Žalovaný v II. rade už v čase podpisovania dohody musel byť uzrozumený s tým, že dlh môže resp. nemusí vzniknúť v závislosti od plnenia podmienok zmluvy o povolenom prečerpaní žalovaným v I. rade. Súd prvej inštancie mal za to, že predmetnú pohľadávku nemožno považovať za bezdôvodné obohatenie a na základe toho, je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka o premlčaní. Premlčacia doba začala plynúť nasledujúcim dňom po uplynutí výpovednej doby, ktorá uplynula dňa 31.03.2017 teda dňa 01.04.2017 a v danom prípade súd prvej inštancie aplikoval 4-ročnú premlčaciu dobu v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka a vyhodnotil, že predmetná pohľadávka nie je premlčaná, keďže žalobca uplatnil pohľadávku na súde žalobou zo dňa 26.11.2019. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca uniesol dôkazné bremeno ohľadne skutočností tvrdených v žalobe a námietky žalovaného v II. rade súd nepovažoval za dôvodné a čo sa týka námietky nepreukázania právneho titulu žalobcu podľa názoru súdu prvej inštancie právny titul bol riadnym spôsobom v konaní preukázaný keď za právny titul súd považoval dohodu o pristúpení záväzku zo strany žalovaného v II. rade, ktorá bola naviazaná na zmluvu o povolenom prečerpaní u žalovaného v I. rade. Súd neakceptoval námietku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v II. rade, ktorá vyplývala z uzavretej dohody o pristúpení záväzku, keď podľa názoru súdu možno pristúpiť aj k záväzku nesplatenému, teda záväzku do budúcnosti, nakoľko predmetný záväzok bol dostatočne v tomto prípade určený a rovnako súd neakceptoval ani námietku premlčania. Súd prvej inštancie zároveň v zmysle § 369 písm. c) ods. 1 Obchodného zákonníka s poukazom na § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. zaviazal žalovaného v II. rade aj na úhradu paušálnych nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,-Eur.

6. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalovaného v II. rade, ktorý tvrdil, že má pozíciu spotrebiteľa nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný v II. rade vo všetkých troch zmluvách, ktoré boli uzatvorené na základe príslušných ustanovení Obchodného zákonníka vystupoval jednak ako konateľ žalovaného v I. rade a zároveň vystupoval aj ako fyzická osoba a pristupujúci dlžník, pričom táto osoba vedela o všetkých záležitostiach vyplývajúcich z jednotlivých zmlúv, keď aj v zmluve o povolenom prečerpaní bolo jednoznačne dohodnuté, že zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka podľa § 262 Obchodného zákonníka. Podľa názoru súdu povaha účasti žalovaného v II. rade na predmetných

právných úkonoch vylučuje tú skutočnosť, aby v tomto prípade mohol mať postavenie spotrebiteľa a teda súd vychádzal z jednotlivých ustanovení Obchodného zákonníka a nie prednostne z ustanovení Občianskeho zákonníka.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že nakoľko žalobca mal vo veci plný úspech žalovaného v II. rade zaviazal povinnosťou nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, pričom o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP.

8. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný v II. rade prostredníctvom právneho zástupcu, ktorý uviedol, že rozsudok napáda v celom rozsahu z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému v II. rade ako strane, aby uskutočnil jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Navrhol, aby súd prvej inštancie napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec súdu prvej inštancie vrátil na ďalšie konanie, alebo aby postupom podľa ustanovenia § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne.

9. Žalovaný v II. rade uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam vo vzťahu k čerpaniu úveru žalovaným v I. rade, ako aj vo vzťahu k poskytnutiu tohto úveru žalovanému v I. rade a teda v konečnom dôsledku vo vzťahu k povinnosti žalovaného v II. rade uhradiť (v postavení eventuálneho spoludlžníka) žalobcovi požadovanú sumu. Žalobca nepredložil žiaden ďalší dôkaz verifikujúci čerpanie predmetného úveru žalovaným v I. rade. Listinný dôkaz „Transakcia“ nie je spôsobilý preukázať ani len poskytnutie úveru žalobcom žalovanému v I. rade, nie to jeho samotné čerpanie. Je zrejmé, že sa jedná o dokument vypracovaný pravdepodobne samotným žalobcom a/alebo na pokyn žalobcu. Jediným relevantným dôkazom, ktorý by bol objektívne spôsobilým preukázať čerpanie úveru žalovaným v I. rade by bol bankový výpis Slovenskej sporiteľne a.s., ktorý žalobca v predmetnom konaní nedoložil a to aj napriek tomu, že v zmysle článku VII. žalobcom predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018 si zmluvné strany upravili povinnosť odovzdať si všetku dokumentáciu týkajúcu sa poskytovaného údajného práva. Dotknutá písomnosť má charakter súkromnej listiny a teda pri opakovanom popretí jej pravdivosti prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu bol žalobca povinný predložiť nové skutkové tvrdenia, čo však neučinil. Z listinných dôkazov z dohody o povolenom prečerpaní zo dňa 20.08.2014, zo zmluvy o povolenom prečerpaní zo dňa 20.08.2014 vyplýva, že tieto zmluvy (ako aj samotný účet dlžníka) sú vedené pod číslom XXXXXXXXXXXX, avšak úver, ktorý je predmetom sporu (ako aj k nemu prislúchajúci úver) je vedený pod číslom XXXXXXXXXXXX (ako aj údajné číslo úverového účtu je SK XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX), a teda uvedené listinné dôkazy si evidentne odporujú a súčasne ani žiadnym spôsobom nepodporujú skutočnosti obsiahnuté v listine s počiatočným označením „Transakcia“. Žalovaný v II. rade ďalej namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam vo vzťahu k čerpaniu úveru žalovaným v I. rade, ako aj vo vzťahu k poskytnutiu tohto úveru žalovanému v I. rade na základe správania sa samotného žalovaného v predmetnej právnej veci (viď bod 35. rozsudku). Podľa názoru žalovaného v II. rade nebolo v právnej veci v rámci vykonaného dokazovania preukázané, že by žalovaný v I. rade potvrdil skutočnosti uvedené v žalobe. Zo žiadneho procesnoprávneho ani hmotnoprávneho ustanovenia nevyplýva, že v prípade, ak žalovaný nepodá voči doručenému platobnému rozkazu odpor nastáva (vyvrátiteľná či nevyvrátiteľná) právna domnienka uznania dlhu a/alebo záväzku, resp. verifikuje právnu relevantnosť skutkových a právnych tvrdení žalobcu uvedených v žalobe. Zároveň poukázal na to, že konanie každého zo žalovaných nezaväzuje iného žalovaného, a teda aj prípadné námietky každého zo žalovaných môžu byť posudzované nezávisle a samostatne a teda, že aj výsledok sporu môže byť pre každého zo solidárnych dlžníkov rozličný (viď uznesenie NS SR č.k. 6Cdo/544/2015 zo dňa 26.10.2016, uznesenie NS SR č.k. 5Cdo/1/2018 zo dňa 29.01.2019, uznesenie Krajského súdu Nitra č.k. 9CoCsp/5/2020 zo dňa 21.05.2020).

10. Žalovaný v II. rade ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil aj pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného v II. rade vzhľadom na absenciu existencie dohody o pristúpení k záväzku medzi žalovaným v II. rade, právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v I. rade, na základe ktorej by žalovaný

v II. rade pristúpil ako pristupujúci dlžník k záväzku žalovaného v I. rade uhradiť žalobcovi sumu vo výške 3.000,-Eur s príslušenstvom, a teda samotnú existenciu akéhokoľvek dlhu žalovaného v II. rade voči žalobcovi. Poukázal na to, že žalobca vypovedal žalovanému v I. rade zmluvu o bežnom účte súčasne aj odstúpil od zmluvy o kontokorentnom úvere, ktorej súčasťou bola aj dotknutá dohoda o pristúpení k záväzku, a teda z uvedeného dôvodu došlo k zániku všetkých záväzkov medzi žalobcom, žalovaným v I. rade ako aj žalovaným v II. rade.

11. Žalovaný v II. rade zároveň namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil námietku premĺčania, a to aj za predpokladu, že plnenie uplatňované žalobcom by predstavovalo riadne plnenie zo zmluvy. Premĺčacia doba predmetnej pohľadávky nezačala ani nemohla začať plynúť až dňom nasledujúcim po dni, kedy právny predchodca žalobcu žalovanému v I. rade vypovedal zmluvný vzťah, resp. kedy od tohto zmluvného vzťahu odstúpil, ale až dňom nasledujúcim po vzniku dotknutého záväzku medzi žalovaným v I/ rade a žalobcom, t.j. dňom 21.08.2014 a teda v takomto prípade 4-ročná premĺčacia doba uplynula dňa 21.08.2018. Z predložených listinných dôkazov zo strany žalovaného žiadnym spôsobom nevyplývalo, že by splatnosť dotknutého záväzku bola naviazaná na zánik zmluvného vzťahu medzi žalovaným v I/ rade a žalobcom a/alebo na vôli žalobcu a/alebo na základe písomného vyzvania zo strany žalobcu (rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 16Co/183/2018 zo dňa 30.05.2019 , rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 26Co/62/2017 zo dňa 27.02.2018 a rozsudok Krajského súdu Prešov č.k. 17Co/24/2016 zo dňa 19.05.2016).

12. Podľa názoru žalovaného v II. rade došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces z dôvodu, že odmietol na pojednávaní konajúcom sa dňa 01.10.2020 súd prvej inštancie rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalobcu. Na pojednávaní dňa 01.10.2020 podľa názoru žalovaného v II. rade boli splnené všetky predpoklady na to, aby súd prvej inštancie rozhodol (na základe ústneho návrhu právneho zástupcu žalovaného v II. rade) v neprospech žalobcu a v prospech žalovaného v II. rade rozsudkom pre zmeškanie žalobcu. Žalovaný v II. rade poukázal na nesprávnu argumentáciu súdu prvej inštancie v súvislosti s tým, že žalobca súhlasil, aby bola predmetná vec rozhodnutá v jeho neprítomnosti, keď poukázal na to, že žalobca sa v deň pred pojednávaním prvýkrát ospravedlnil a žiadal výslovne predmetné pojednávanie odročiť, pričom zo strany súdu prvej inštancie bol vyrozumený, že jeho ospravedlnenie neakceptuje. Následne sa žalobca opakovane ospravedlnil a opakovane žiadal predmetné pojednávanie odročiť a až k záveru uviedol, že bude súhlasiť, aby sa predmetná vec prejedнала bez jeho prítomnosti za predpokladu, že súd prvej inštancie nevykonaná ďalšie dokazovanie a vec rozhodne, čo bolo zjavne účelové a šikanózne stanovisko žalobcu, ktoré bolo s poukazom na článok 5 Civilného sporového poriadku, ktoré umožňuje súdu v rozsahu Civilného sporového poriadku odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prietahom v konaní. Ďalej poukázal na to, že pri rozhodovaní kontumačným vo všeobecnosti rozsudkom, vždy po nariadení pojednávania, súd za splnenia v zákone stanovených podmienok rozhodne obligatórne, a to bez ohľadu na predchádzajúcu procesnú aktivitu príslušnej sporovej strany. Podľa názoru žalovaného v II. rade celý postup súdu prvej inštancie v prejednávaní právnej veci, ako aj následne napadnuté rozhodnutie považuje zo strany súdu prvej inštancie žalovaný v II. rade za arbitrárne. Taktiež napadnutý rozsudok má vady, ktorými bolo porušené právo na spravodlivý proces. Za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie je treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia.

13. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v II. rade uviedol, že sa plne stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie a zastáva názor, že žalovaný v odvolaní neuviedol ďalšie skutočnosti a ani nepredložil dôkazy, ktoré by spochybňovali nárok žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy. Žalobca navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

14. Súd prvej inštancie vyjadrenie žalobcu zaslal na vyjadrenie právneho zástupcovi žalovaného v II. rade, ktorý sa už k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

15. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa ustanovenia § 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané pred súdom prvej

inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem (§ 383 ods. 1 CSP a contrario), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v II. rade nie je dôvodné.

16. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je dostatočné, zrozumiteľné a presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie neporušil právo strán sporu na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť.

19. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (v súlade s citovaným § 387 ods. 2 CSP) preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty sporu, ktorými reaguje na argumenty žalovaného v II. rade uvedené v odvolaní.

20. Odvolací súd s poukazom na § 383 CSP vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie kde konštatoval, že žalovaný v I. rade uzatvoril s postupcom (Slovenskou sporiteľňou) dňa 16.01.2014 zmluvu o bežnom účte pre číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX. Dňa 24.02.2014 uzatvoril žalovaný v I. rade s postupcom (Slovenská sporiteľňa) zmluvu o podnikateľskom úvere číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX a dňa 20.08.2014 žalovaný v I. rade uzatvoril s postupcom (Slovenská sporiteľňa) zmluvu o povolenom prečerpaní predmetom ktorej bolo poskytnutie povoleného prečerpania až do výšky 6.580,-Eur pre účet XXXXXXXXXXX/XXXX. Spolu so zmluvou o povolenom prečerpaní žalovaný v II. rade ako pristupujúci dlžník uzatvoril dohodu o pristúpení k záväzku. Predmetom zmluvy o povolenom prečerpaní medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v I. rade bolo poskytnutie povoleného prečerpania dlžníkovi, teda žalovanému v I. rade ako podnikateľovi. Výška povoleného prečerpania bola ustálená sumou 6.580,-Eur. Na základe dohody o pristúpení k záväzku banka (Slovenská sporiteľňa) a pristupujúci dlžník (žalovaný v II. rade) sa dohodli, že pristupujúci dlžník je povinný splatiť pohľadávku banky, ktorá vznikla na základe zmluvy, pričom pristupujúci dlžník (žalovaný v II. rade) vyhlásil, že v prospech banky splní popri dlžníkovi v I. rade pohľadávku banky a banka je oprávnená požadovať splnenie pohľadávky banky od ktoréhokoľvek z dlžníkov. Žalovaný v I. rade nedodrжал podmienky dohodnuté v zmluve o povolenom prečerpaní a pôvodný veriteľ listom zo dňa 23.01.2017 vypovedal zmluvu s výpovednou dobou 2 mesiace. Súd prvej inštancie ustálil, že výpoveďou zmluvy nevznikla samostatná pohľadávka (bez dôvodného obohatenia), t.j. suma vo výške 3.000,-Eur s príslušenstvom, ale ide o tú istú pohľadávku, ktorá vznikla ako následok nesplnenia si zmluvných povinností žalovaným v I. rade. Súd prvej inštancie ustálil výpoveď predmetnej zmluvy po uplynutí 2-mesačnej lehoty ku dňu 31.03.2017.

21. Odvolacou námietkou žalovaného v II. rade bolo tvrdenie, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam vo vzťahu k čerpaniu úveru žalovaným v I. rade, ako aj vo vzťahu k poskytnutiu úveru žalovanému v I. rade a k povinnosti žalovaného v II. rade uhradiť žalobcovi požadovanú sumu. Žalovaný v II. rade namietal, že žalobca nepredložil žiaden ďalší dôkaz verifikujúci čerpanie predmetného úveru žalovaným v I. rade, pričom dôkaz v podobe listiny s počiatočným označením „Transakcia“ vyhodnotil ako nespôsobilý preukázať ani len poskytnutie úveru žalobcom žalovanému v I. rade, nie to jeho samotné čerpanie. Jediným relevantným dôkazom podľa názoru žalovaného v II. rade by bol bankový výpis Slovenskej sporiteľne a.s., ktorý žalobca nedoložil.

22. V zmysle článku 8 CSP, sú stany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Tým je vymedzená základná povinnosť sporovej strany predkladať skutkové tvrdenia aj dôkazy.

Žalobca túto povinnosť splnil, keď k jednotlivým skutkovým tvrdeniam priložil listinné dôkazy, z ktorých vyplynulo, že žalovaný v I. rade uzatvoril dňa 16.01.2014 zmluvu o bežnom účte, dňa 24.02.2014 zmluvu o podnikateľskom úvere a dňa 20.08.2014 žalovaný v I. rade uzavrel zmluvu o povolenom prečerpaní s bankovým subjektom postupom (Slovenská sporiteľňa a.s.), pričom žalovaný v II. rade ako pristupujúci dlžník uzatvoril spolu so zmluvou o povolenom prečerpaní dohodu o pristúpení k záväzku. Jednoznačne došlo k čerpaniu úveru, o čom svedčí práve predložený listinný dôkaz označený ako „Transakcia“, ktorý podrobne popisuje a dáva jasný a ucelený prehľad o transakciách prebiehajúcich na účte (č.l. spisu 177 až 200 rub), zároveň žalobca predložil bankový výpis z úveru Slovenskej sporiteľne a.s. (č.l. spisu 69), ktorý nepopierateľne preukazuje čerpanie predmetného úveru. Žalobca tak ku svojim skutkovým tvrdeniam predložil aj dôkazy. Naproti tomu žalovaný iba všeobecným spôsobom namietol pravdivosť predložených listinných dôkazov, pričom neuviedol vlastné tvrdenia o skutkových okolnostiach, ktoré tieto doklady preukazovali.

23. Neobstojí teda námietka žalovaného v II. rade, že pokiaľ dôkaz predložený žalobcom nie je dostatočne potvrdený žalovaným, tak žalobca neunesol dôkazné bremeno. Sporové strany majú v zmysle ustanovenia § 150 CSP povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Tieto tvrdenia strán môže protistrana poprieť, avšak na to, aby popretie skutkových tvrdení protistrany bolo účinné v zmysle ustanovenia § 151 ods. 2 CSP je nevyhnutné, aby popierajúca strana uviedla vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. Len samotné tvrdenie, že tvrdenia protistrany sú nepravdivé nepostačuje. Žalovaný v II. rade v prejednávanej veci neposkytol súdu žiadne vlastné relevantné skutkové tvrdenia a nevysvetlil, prečo bankový výpis Slovenskej sporiteľne a.s. (č.l. spisu 69), ako aj nadväzujúci dôkaz „Transakcia“ (č.l. spisu 177 až 200 rub) nie sú objektívne spôsobilými dôkazmi preukázať čerpanie predmetného úveru. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď prihliadol na dôkazy predložené žalobcom, vyvodil z nich skutkový stav tvrdený žalobcom a neakceptoval neúčinnú obranu žalovaného v II. rade.

24. Pokiaľ ide o právoplatné rozhodnutie voči žalovanému v I. rade (platobný rozkaz voči žalovanému v I. rade nadobudol právoplatnosť z dôvodu, že žalovaný v I. rade nepodal odpor) odvolací súd konštatuje, že ním je súd viazaný. V uvedenom konaní boli predložené totožné listinné dôkazy, ktoré však v prebiehajúcom konaní (a to z dôvodu podaného odporu žalovaným v II. rade) voči žalovanému v II. rade boli vyhodnotené jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach a až na základe výsledkov vykonaného dokazovania bol žalovaný v II. rade zaviazaný na plnenie, a preto považuje odvolací súd odvoláciu námietku žalovaného v II. rade za nedôvodnú.

25. Žalovaný v II. rade zároveň namietal v predmetnom konaní nesprávne právne posúdenia pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v II. rade, a to z dôvodu absencie existencie dohody o pristúpení k záväzku medzi žalovaným v II. rade, právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v I. rade, na základe ktorej by pristúpil ako pristupujúci dlžník k záväzku žalovaného v I. rade uhradiť žalobcovi sumu vo výške 3.000,- Eur s príslušenstvom, a teda samotnú existenciu akéhokoľvek dlhu žalovaného v II. rade voči žalobcovi. Odvolací súd sa v tomto smere stotožňuje s vysloveným názorom súdu prvej inštancie uvedeným v bode 38. rozsudku, v zmysle ktorého pohľadávka v čase uzatvorenia dohody o pristúpení záväzku nemusí existovať a možno pristúpiť aj k budúcej záväzku, ktorý je dostatočne určený. V ad hoc súd prvej inštancie vyhodnotil, že záväzok bol určený zmluvou o povolenom prečerpaní. Žalovaný v II. rade už v čase podpisovania dohody musel byť uzrozumený s tým, že dlh môže resp. nemusí vzniknúť v závislosti od plnenia podmienok zmluvy o povolenom prečerpaní žalovaným v I. rade (podporne odvolací súd poukazuje na uznesenie NS SR ČR z 15.11.2016 sp.zn. 32Cdo/1362/2016) .

26. Zároveň žalovaný v II. rade namietal nesprávne právne posúdenie uplatnenej námietky premlčania. Odvolací súd poukazuje v tomto smere, že súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkou premlčania a to v bode 38. riadok 7 až 14, pričom súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že premlčacia doba predmetnej pohľadávky začala plynúť až dňom nasledujúcim po dni, kedy právny predchodca žalobcu žalovanému v I/ rade vypovedal zmluvný vzťah.

27. V súvislosti s námietkou žalovaného v II. rade, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil mu uskutočňovanie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces z dôvodu, že súd prvej inštancie odmietol na pojednávaní rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalobcu, po preskúmaní odvolací súd uvedenú námietku považuje za nedôvodnú, a to z dôvodu, že žalobca ospravedlnil svoju neprítomnosť včas, počas konania vyvíjal procesnú

aktivitu (vyjadrenie k odporu, vyjadril iniciatívu vo forme procesnej obrany, listinné dôkazy) a v končenom dôsledku vyjadril záujem na efektívnom vedení konania (súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti) .

28. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu neporušil právo žalovaného v II. rade na spravodlivý proces. Námietky žalovaného v II. rade uvedené v odvolaní nie sú dôvodné, tieto boli vyvrátené v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré skutočnosti sú v napadnutom rozsudku podrobne uvedené a zdôvodnené.

29. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný priznal voči žalovanému v II. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí podľa § 262 ods. 2 CSP.

31. Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).